

Стой!... Господи, какво безмълвие дълбоко! —
 Та тукъ и жерави се чуждъ какъ летждъ, —
 А тѣхъ не би съзрѣло и орлино око...

Чуй и шумътъ на насѣкомитѣ въ трѣвата...
 Ахъ, дѣ сж родни гласове да позовждъ? —
 Тукъ чутъ ще да сж тѣ дори отъ Литва свята...

IV

Бахчисарай

Паши тамъ днесъ не скланятъ до земя чела:
 Забравенъ е Гирей. Верѣждъ залитѣ раскошни
 Погребени сж въ пүстошь славнитѣ дѣла —
 Отъ паяци, змии и бухали срѣднощни!

Брашлянъ въ прозорци върѣ се, сводове обви
 И сплѣтено провиснѣ. Мжки той съ години
 Наслѣди — за да се сплете и налови
 Въ слова пророчески: „мрѣтвило! развалини!“

Едничкѣ само е останжлъ тамъ фонтанъ —
 И биждъ пакъ струи въ мозайковий таванъ
 И ронждъ се, на бисерни сълзи разбити

Тѣ ронждъ се и сѣкашъ шепнждъ: слава, власть,
 Любовь, — не е, не е туй мѣсто вече за васъ...
 Уви! за мене само продължаватъ днитѣ.

V

Чатирдагъ

Изгубилъ си се ти въ простори неизмѣрни,
 О, Чатирдагъ великъ, надземенъ падишахъ! —
 А твоитѣ поли цалуватъ правовѣрни
 И вѣвъ священъ захласъ чело прѣкланятъ въ прахъ.

Катъ страшний Гавраилъ на рая прѣждъ вратитѣ,
 Исправилъ си се ти прѣждъ небесата самъ —
 И само буритѣ отъ облаци сърдити
 И огненни лжи чалма ти свиватъ тамъ.

